

poëzieCentrum

Adam Pluszka

5 • 5
2

versopolis

Adam Pluszka
1976
Pools / Polish

5 • 5
2

2	EENVOUDIG LANDSCHAP,
BIJ GEDACHTEN ALS ROOK	20 HALLO, HALLO
3	A SIMPLE LANDSCAPE WHEN
THOUGHTS ARE LIKE SMOKE	21 CHEERS
4	PROSTY LANDSZAFT, KIEDY
MYŚLI JAK DYM	22 CZEŚĆ, CZEŚĆ
6	EEN DRUPPEL CHOCOLA	24 STILLE DROOM
7	DROPLET OF CHOCOLATE	25 QUIET SLEEP
8	KADZIE PO CZEKOLADZIE	25 CICHY SEN
10	GEBEURD	26 GISTEREN
11	IT HAPPENED	27 YESTERDAY
11	STAŁO SIĘ	27 WCZORAJ
12	MIJN VRIEND	28 ZIJN EN HEBBEN
13	MY BEST FRIEND	29 BEING AND HAVING
13	MÓJ PRZYJACIEL	29 BYT I MANIE
14	BIJ HET OPLEGGEN
VAN AUGURKEN	30 DE DIEPTE VAN HET SEIZOEN
15	PICKLING GHERKINS	31 THE DEPTHS OF
THE SEASON
16	PRZY KISZENIU OGÓRKÓW	32 GŁĘBIA SEZONU
18	24:59	34 TUTA!
19	24:59	35 NEE-NAW!
19	24:59	35 EJO!

EENVOUDIG LANDSCHAP, BIJ GEDACHTEN ALS ROOK

Trage minuten kringelen naar saaie
voorwerpen naar andere saaie
voorwerpen. Een dag tussen de andere, wanneer
er absoluut niets gebeurt.

Een halte tussen het klokkenuiden van gisteren
en het geen idee van morgen.
Een lege kamer vol stilte, een luie
sigaret en mislukte kringetjes, vandaag
door de neus voor de afwisseling.

Een simpel emotioneel landschap, een totaal gebrek aan verlangen
of zin in verandering. Rust. Misschien gebeurt er
morgen iets anders, misschien
overmorgen, misschien zal deze dag tussendoor
langer duren, misschien komt mama en zegt ze:
Adam, je moet gaan werken.

Inderdaad. Zonder werk geen clichés.
Trage minuten als een uitgelopen
aquarel kringelen rond allerlei dingen,
simpele dingen. De gebruikelijke.

A SIMPLE LANDSCAPE WHEN THOUGHTS ARE LIKE SMOKE

The languid minutes drift across from boring
objects to some other boring
objects. A day of transition, when
there's absolutely nothing going on.

A pause between yesterday's ringing of the bells,
and tomorrow's who knows what of what.
Silence pervades the empty room, a lazy
cigarette and some failed smoke rings, blown
through the nose today for a change.

A simple emotional landscape, a total lack of yearning
or desire for change. Stillness. Maybe tomorrow
something different will appear, maybe
the day after, maybe the day of transition will
continue, maybe Mum will come and say:
Adam, you have to go to work.

It's true. Without work there are no platitudes.
The languid minutes like a washed out
water colour are veiling various things,
simple things. We all know which.

Adam Pluszka

PROSTY LANDSZAFT, KIEDY MYŚLI JAK DYM

Powolne minuty snują się do nudnych przedmiotów do innych nudnych przedmiotów. Dzień przejściowy, kiedy absolutnie nic się nie dzieje.

Postój między wczorajszym biciem w dzwony, a jutrzejszym nigdy nie wiadomo w jakie. Pusty pokój wypełnia cisza, leniwy papieros i nieudane kółka, dziś puszczone nosem dla odmiany.

Prosty landszaft emocjonalny, zupełny brak tęsknot albo chęci zmian. Spokój. Może jutro pojawi się coś innego, może pojutrze, może dzień przejścia się przedłuży, może przyjdzie mama i powie: Adam, trzeba iść do pracy.

Prawda. Bez pracy nie ma komunałów. Powolne minuty jak rozmyta akwarela zasnuwają różne rzeczy, proste rzeczy. Wiadomo jakie.

Adam Pluszka

EEN DRUPPEL CHOCOLA

I

Aan de bushalte brengt een eenzame vrouw haar tas naar haar mond en neemt een stevige slok uit een bruin flesje. Ze kijkt niet op of om, waarom zou ze. Ze tuurt naar de donkere lucht. Even later schroeft ze de fles dicht, zet haar tas voorzichtig op haar knieën, sluit haar ogen en ademt in – mijn god – ademt gulzig en diep de lucht in die kleverig is van de chocola uit de nabije fabriek.

II

Tussen de stoeptegels smeult nog een sigarettenpeukje, zoals ook de vergeefse hoop smeult dat we nog heelhuids ontsnappen. Waaraan, weet ik niet, die les heb ik gemist. Als hij maar smeult.

III

“Over een jaar verdwijnt het voor ongeveer tien jaar”. Gebogen over mijn dochtertje glimlachte de dokter vriendelijk. “Wees niet ongerust. Ze zal haar oog niet verliezen”. Hij keek naar mij, naar haar, naar mij. Hij aaide haar. “Tenminste niet hierdoor”.

DROPLET OF CHOCOLATE

I

At the bus stop a lone woman puts her handbag to her mouth and takes a long slug from a brown bottle neck. She doesn't look around, why should she. She glances at the murky sky. In a while she screws on the cap, fondly puts the handbag on her knees, closes her eyes and breathes in – my God – obscenely breathes in a mighty gasp of air sticky with chocolate from the nearby factory.

II

A fag end in between the pavement slabs smoulders on, just as the meagre hope still smoulders that we'll come out of it unharmed. I don't know out of what, I wasn't at that lesson. The point is it's still smouldering.

III

“In a year it'll vanish for roughly a decade”. The doctor leaned over my little girl and gently smiled. “Please don't be worried. She isn't going to lose her eye”. He looked at me, at her, at me. He stroked her hair. “At least not for this reason”.

Adam Pluszka

KADZIE PO CZEKOLADZIE

I

Na przystanku samotna kobieta przykłada sobie torebkę do ust i pociąga solidny łyk z brązowej szyjki. Nie patrzy na boki, bo po co. Zerka w ciemnawe niebo. Po chwili zakręca, torebkę kładzie czule na kolanach, zamyka oczy i wdycha – mój Boże – lubieżnie wdycha potężny haust powietrza lepkiego od czekolady z pobliskiej fabryki.

II

Niedopałek między płytami chodnika
tli się jeszcze, tak jak tli się licha nadzieja,
że wyjdziemy z tego cało. Nie wiem z czego,
nie było mnie na tej lekcji. Ważne, że się tli.

III

“Za rok zniknie na mniej więcej dziesięć lat”.
Lekarz pochylony nad moją córeczką łagodnie
się uśmiechał. “Proszę się nie martwić. Nie
straci oka”. Popatrzył na mnie, na nią, na mnie.
Pogłaskał ją. “Przynajmniej nie z tego powodu”.

Adam Pluszka

GEBEURD

Ik heb zo lang geleefd als drie eersteklassers samen,
evenveel ervaringen, evenveel zin
voor waarden, maal drie en een
ietwat cynischere blik op dezelfde spelletjes.

Ik wou dat niets was veranderd,
dat ik opnieuw die vrouw kon ontmoeten
als in de film en haar in mijn armen kon nemen
tijdens de aftiteling.

Dat ik handboekvrienden
en onechte vijanden had.

Maar wat ik het liefst van al wil in mijn leven
is sterven in mijn fauteuil, rustig, 's avonds
voor de televisie, hand in hand met mijn overleden vrouw,
met een nog smeulende sigaret.

IT HAPPENED

I've lived through as much as three first graders,
an equal baggage of experiences, an equal measure
of values, multiplied by three and a far more
cynical look at the very same playthings.

I'd like nothing to have changed,
so that I could meet this woman again,
just like in the movie, and squeeze her by the hand
firmly during the closing titles.

So that I could have textbook model
friends and non-existent enemies.

But most of all I'd like to live merely in order
to die in an armchair, quietly at night before
the TV set, holding my dead wife's hand,
with the cigarette still smouldering.

STAŁO SIĘ

Przeżyłem tyle co trzej pierwszoklasiści,
równy bagaż doświadczeń, równa miara
wartości, przemnożone przez trzy i bardziej
cyniczne spojrzenie na te same zabawki.

Chciałbym, żeby nic się nie zmieniło,
żebym mógł znowu spotykać tę kobietę
tak jak w filmie i ścisnąć ją bardzo za
rękę podczas napisów końcowych.

Żebym mógł mieć podręcznikowych
przyjaciół i nieprawdziwych wrogów.

Ale najbardziej chciałbym żyć tylko po to,
żeby umrzeć w fotelu, cicho w nocy przed
telewizorem, trzymając dłoń zmarłej żony,
i żeby tlił się jeszcze papieros.

MIJN VRIEND

Een echte vriend moet in mijn
gedachten de door mij gekozen
fragmenten en argumenten lezen
om gordiaanse knoopjes te ontwarren.

Hij moet praten als een Miłosz,
maar minder pathetisch.
Hij moet de deugd zelve zijn, een beetje ondeugend
en met tact, als het erop aankomt.

En hij moet vooral ook dood zijn,
zodat hij het woord niet wil voeren
en niet onderbreekt.

En hij moet om te knuffelen zijn,
stevig en soepel,
zoals ik en helemaal anders.

MY BEST FRIEND

A genuine friend should be able to read in
my thoughts my selection of
extracts and contexts in order to
untie Gordias's little knots.

And he should talk like a sort of Miłosz,
but less bombastically.
He should be virtuous, a small touch dissolute
and subtle, when the situation calls for it.

And on top of that he must be lifeless,
so he won't demand any words
or interrupt.

And he should be warm for hugging,
compacted and expanded.
exactly like me and totally different.

Adam Pluszka

MÓJ PRZYJACIEL

Prawdziwy przyjaciel powinien czytać w
moich myślach wybrane przeze mnie
fragmenty i konteksty, żeby
rozwiązywać supełki Gordiasa.

I powinien mówić jak jakiś Miłosz,
ale mniej patetycznie.
Ma być cnotliwy, z lekka rozwiązły
i delikatny, kiedy ku temu okazja.

I musi być ponadto martwy,
żeby nie wymagał słów
ani przerywał.

I ma być ciepły do przytulania,
zwały i rozwały,
taki jak ja i zupełnie inny.

BIJ HET OPLEGGEN VAN AUGURKEN

I

Nu de augurken zijn opgelegd, heb ik een ogenblik voor mezelf. Wat moet uitkomen, is al uit en heeft zichzelf ingegraven. Het zou beter kunnen, het is zoals te verwachten. Zoals altijd. De verwachtingen stemmen niet overeen met het applaus. Rechtopstaand kan je ten hoogste buigen in je ziel.

II

Vandaag had ik een gesprek met mijn kind. Het is al groot, het verstaat meer dan het weet. Ik deed druppels in haar ogen (ze zijn vol prut, een aanslepende oogontsteking), zette haar op mijn knie. Dat vindt ze leuk, al kan ze niet lang blijven zitten, zoveel gebeurt er: “Als je zal kunnen praten, dochtertje, zal je zien dat er niets valt te zeggen. En als je zal kunnen luisteren, dochtertje, luister, dan doet het soms pijn, vooral als je het begrijpt”.

III

Het zou gaan regenen. Het regende niet. Aan de vensters kleeft pectine. Het zou slechter kunnen. Zou kunnen.

PICKLING GHERKINS

I

Now, as the gherkins marinate, I have a while to myself. What was supposed to terminate germinated long ago, it has buried itself. It could have been better, it's just as you might have guessed. Naturally. Expectations fail to meet an ovation. While standing at most you can kneel down in spirit.

II

Today I addressed my little girl. She's big, she understands more than she knows. I put drops in her eyes (she suffers from exudates, it's chronic conjunctivitis), and sat her on my knees. She likes it, though she simply can't sit still, there's too much going on: “Once you learn to speak, my baby, you'll see there's nothing to talk about. And once you learn to listen, child, listen, sometimes it hurts, especially with understanding.”

III

It was going to rain, it didn't. Pectin sticks to the windows. It might have been worse. It may be.

Adam Pluszka

PRZY KISZENIU OGÓRKÓW

I

Teraz, kiedy kiszą się ogórki, mam chwilę dla siebie. Już dawno wzeszło to, co miało zejść, samo się pochowało. Mogło być lepiej, jest tak, jak się można spodziewać. Wiadomo. Oczekiwania rozmijają się z owacją. Na stojąco można co najwyżej sobie pokłęczyć w duchu.

II

Przemówiłem dziś do swojego dziecka. Jest duże, rozumie więcej niż wie. Zakropiłem jej oczy (robią się jej wysięki, ciągłe zapalenie spojówek), posadziłem na kolanach. Lubi, choć nie potrafi wysiedzieć, tyle się dzieje: “Kiedy już się, córeczko, nauczysz mówić, zobaczysz, że nie ma o czym gadać. A jak już się nauczysz słuchać, córeczko, słuchaj, to czasem boli, zwłaszcza ze zrozumieniem”.

III

Miało padać, nie padało. Do okien klei się pektyna. Mogło być gorzej. Może być.

Adam Pluszka

24:59

Hiertegenover warmt een deken op
en een in vacht geduffelde roedel. Achter het raam
stijgen vliegers. Achter ons woont een hond. Niet de onze. Achter
ons woont een hond die kwijlt. Hiertegenover
kronkelen paden naar oorden
waarvan wij amper kunnen
dromen. Geef de code in – het uur dat niet bestaat –
en de deur gaat vanzelf open.

De boomtoppen zeggen wie meer. De strepen
daarboven zeggen hetzelfde. De vliegers dat er
maar één weg is, die van het touw naar plus eindigheid.
Daar zullen we kraaiend ontluiken.

Adam Pluszka

24:59

Opposite to this place a blanket is heating up
with a pack wrapped in fur. Outside the window kites
are nose-diving. Behind us lives a dog. Not ours.
Behind us lives a dog that slobbers. Opposite to
this place corridors are mooning around and lead
to places we haven't been dreaming about yet. Enter the
code – it's the hour which doesn't exist –
and the door will open by itself:

Treetops say who more, smudges above
them say the same. The kites – that there's only
one way, the one from the string to plus finiteness.
There our whimpering buds will grow.

24:59

Na wprost od tego miejsca grzeje się koc
i otulona sierścią wataha. Za oknem pikują
latawce. Za nami mieszka pies. Nie nasz. Za
nami mieszka pies, który się ślini. Na wprost
od tego miejsca snują się korytarze wiodące
do miejsc, o których dopiero nam się
przyśni. Wpisz kod – to godzina, której nie ma –
a drzwi same się otworzą:

Czubki drzew mówią, kto bardziej. Smugi
nad nimi mówią to samo. Latawce, że jest
tylko jedna droga, ta od sznurka do plus skończoności.
Tam wyrosną nam kwilące pączki.

HALLO, HALLO

Na vier jaar en vijf maanden kwam ik
een vriendin tegen die ik zolang gelukkig
had kunnen mijden, ze woont ook zo ver.

Als ze geen bril op had gehad die ze nooit eerder
had gedragen, zou ik haar niet eens hebben herkend.

Tussen ons ontspon zich een vlotte hoffelijkheid en het soort
vragen waarop je zonder nadenken antwoordt.

Ze keek me meewarig aan als een rechtenstudent
naar een bijklussende student slavistiek en vroeg

wat tegenwoordig zoal mijn zogenaamde kunstenaarsziel roerde.

Vlak voor Mechelen Nekkerspoel zei ze:
gedichten schrijven is zo onmannelijk.

Een betere pointe had ik niet kunnen bedenken.

CHEERS

Four years and five months on I ran into
a girlfriend, whom I'd effectively managed
to avoid until then – she lives a long way off.

If it weren't for the glasses that she'd never worn
before, I wouldn't have recognized her.

Courtesy slickly bedded down between us and the sort of
questions you answer without a second thought.

She scanned me as a daytime student looks at the poorly
earning evening students and inquired

what's the news from my, so they say, artistic soul.

Just before Chorzów Batory she declared:
writing poetry is so unmanly.

I'll never think of a better punchline.

CZEŚĆ, CZEŚĆ

Po czterech latach i pięciu miesiącach spotkałem koleżankę, której do tamtej chwili skutecznie udawało mi się unikać, w końcu mieszka daleko.

Gdyby nie okulary, których nigdy wcześniej nie nosiła, wcale bym jej nie rozpoznał.

Gładko ścieliła się między nami kurtuazja i takie pytania, na które odpowiada się bez namysłu.

Spoglądała jak student dzienny patrzy na słabo zarabiających studentów wieczorowych i spytała,

co tam słyhać w mojej artystycznej, ponoć, duszy.

Tuż przed Chorzowem Batory powiedziała:
pisanie wierszy jest takie niemęskie.

Lepszej puenty nie wymyślę.

Adam Pluszka

STILLE DROOM

Uit de andere kamer een stille zucht, hoor je? Dat is jouw droom die onder het kussen uit kruipt. En dat ben jij, je keert je van op je zij op je rug. Achter het raam woelt een leven, loopt iemand, rijdt iets, gebeurt er wat. Niets dat ons aangaat.

Uit de kamer opnieuw een stille zucht. Vandaag droom je over een opera over Italiaanse politiek. Daar gebeurt altijd wat, schreeuwt iemand, rent weg, valt en praat, praat, praat.

Kijk, hoe alles schommelt, je hoeft alleen maar een beetje te tolleren en je labyrint slaat tilt, even springen en je neuronen krijgen staartjes. Zo bedrieglijk gemakkelijk. Gemakkelijker dan een happy end: de sleutel is niet gebroken, Engeland is weer open.

QUIET SLEEP

From the other room a gentle rustling, do you hear? It's your dream creeping out from under the pillow. And it's you, turning from side to back right now. Outside the window some life goes on, someone's running, something's driving, something is happening. Not our business.

From the room a gentle rustling again. Tonight you're going to dream an opera about Italian politics. There's always something happening, someone screams, runs away, falls down, and talks, talks, talks.

Look how everything's swinging, it's enough to whirl a little and your labyrinth goes crazy, to jump for a while and neuron tails get longer. It's insanely easy. It's easier than a happy ending: the three mice, see how they run, sighted and with tails again.

CICHY SEN

Z drugiego pokoju cichutki szmer, słyszysz? To twój sen wypełił spod poduszki. I to ty, właśnie z boku przewracasz się na plecy. Za oknem toczy się jakieś życie, ktoś biega, coś jedzie, dzieje się. Nie nasza rzecz.

Z pokoju znów cichutki szmer. Dziś przyśni ci się opera o włoskiej polityce. Tam zawsze dzieje się, ktoś krzyczy, ucieka, upada i mówi, mówi, mówi.

Spójrz, jak wszystko się kołysze, wystarczy troszkę zawirować i błędnik wariuje, chwilę poskakać i neuronom wydłużają się ogonki. Takie to obłądnie łatwe. Prostsze niż szczęśliwe zakończenie: biega lisek koło dróżki, znów ma obie rączki, nóżki.

GISTEREN

Ooit was ik een kind. Ik wist toen niet wat ik nu weet,
maar ik wist wat goed was;
ik zwom boven water en
het was zo ondiep bij de oever
die nu niet meer te zien is.

Jij zat aan die oever en bestudeerde
aandachtig je vingers.

Het zal nog jaren duren voor je beseft hoe
vol betekenis die stilte was.

YESTERDAY

Once I was a child.
I didn't know the things that I know now,
but I did know what is good;
I swam along on the surface and
it was so terribly shallow by the shore
that cannot now be seen.

You were sitting on the shore staring so hard
at your fingers.

Years will pass before you understand how
meaningful that silence was.

WCZORAJ

Kiedyś byłem dzieckiem.
Nie wiedziałem tego, co wiem teraz,
ale wiedziałem, co jest dobre;
pływałem po powierzchni i
było tak strasznie płytko przy brzegu,
którego teraz nie widać.

Siedziałaś na brzegu taka zapatrzona
w swoje palce.

Miną lata, zanim zrozumiesz, jaka
ta cisza była znacząca.

ZIJN EN HEBBEN

Een beetje geduld en de grondels verschijnen,
komen peuzelen aan je tenen. Verderop ritselen
de struiken. Op de oever onder een steen glipt
een hagedis weg (klein en bruin). Van op de oever
voert de wind een gesprek van op de brug aan.
Waarin over de wereldorde: "Als ik
zes vingers aan een hand had, dan zou ik
er een moeten afsnijden". En de vissen peuzelen, peuzelen
alsof ze in het leven niets anders te doen hebben.

BEING AND HAVING

A little bit of patience and gudgeons appear,
they're going to nibble at my toes. Beside me the bushes
are chirping. On the bank a lizard crawls
under the stones (it's small and brown). From the bank
a wind blows, the conversation carries from the footbridge.
In it there's talk of world order: "If I
had six fingers on one hand then I'd
have to cut one off". And the fish keep on nibbling away
as if it were all they'd ever done.

BYT I MANIE

Trochę cierpliwości i kielbie się pojawią,
będą skubać palce stóp. Obok ćwierkają
krzaki. Na brzegu pod kamienie wpełza
jaszczurka (mała, brązowa). Od brzegu
wieje, niesie się rozmowa na mostku.
A w niej o porządku świata: "Jakbym
miał sześć palców u jednej ręki, tobym
musiał jeden obciąć". A ryby skubią, skubią
jakby nie robiły w życiu nic innego.

DE DIEPTE VAN HET SEIZOEN

Hier stond een muur, nu waait er de wind.
Luister. Zo stil is het dat
het om je oren galmt. In je oor rinkelt
een bakelieten telefoon, dat zullen ze zijn.

Ik woonde daar ooit, mijn vrienden
woonden ooit daar, later
gingen ze weg, leerden ze vreemde talen,
zelfs zulke vreemde dat niemand ze verstaat. Die je
later oppikt, maar met niemand kan
spreken. In de tuin pronken
afvalcontainers en verdorde bloemperken. Ons
venster is leeg. In de tuin klinkt
muziek van ergens diep in de kelder.

Als de zon schijnt in onze tuin
staat er een machine om dood te maken.

Het schilderijtje komt los, schilfert af. Het is goed
er as over te strooien. Iedereen heeft het Pompeï
dat hij voor zichzelf heeft gespreid.

THE DEPTHS OF THE SEASON

Here stood a wall, now the wind is blowing.
Listen. Silence so deep that you can hear it
bouncing off your ear. In your ears a bakelite
telephone rings, it's them all right.

Once I used to live there, my buddies
used to live there, afterwards
they went away, they studied foreign tongues,
including ones that no one understands. Ones
you catch onto later, but there's no one to
chat to. In the courtyard the trash bins
and dry flowerbeds put on airs. In our
window there's a void. In the courtyard the echo
of a song rebounds from deep inside a cellar.

In our courtyard, when the sun is shining,
there stands a machine for making death.

The picture's peeling, starting to flake. It's good
to sweep it aside with the ashes. We each have the sort of Pompeii
we've made for ourselves to lie in.

Adam Pluszka

GŁĘBIA SEZONU

Tu stała ściana, teraz wiatr dmucha.
Posłuchaj. Cisza taka, że słyhać,
jak odbija się od ucha. W uszach dzwoni
bakelitowy telefon, to na pewno oni.

Mieszkałem tam kiedyś, koledzy
tam kiedyś mieszkali, potem
wyjechali, nauczyli się obcych języków,
także tych, których nikt nie rozumie. Tych,
które łapie się później, ale nie ma z kim
pogadać. Na podwórku pysznią się
śmietniki i suche klomby. W naszym
oknie pustka. Na podwórku echem
odbija się piosenka z głębokiej piwnicy.

Na naszym podwórku, kiedy słońce świeci,
stoi tam maszyna do robienia śmierci.

Obrazek obłazi, trochę się kłaczy. Dobrze
zaspać go popiołem. Każdy ma takie Pompeje,
jakie sobie pościelił.

Adam Pluszka

TUTA!

Je weet niet of het de donder en bliksem is of een plastic fiets in onooglijke kleuren: rood, geel en zwart. Hij klettert over de stoeptegels.

Je weet niet wat hij zegt, want hij roept tegen zichzelf, dus wat zou je graag weten wat hij denkt, als hij zo halsoverkop doortrapt en lucht hapt. En roept: *Tuta! Tuta!*

Maar niet naar jou, je hoort alleen gekletter en geratel (gras, zand, hitte, zijstraat) van de kant van de stoep tot het midden van de stoep.

Hij roept: Tuta! Tuta! Hij roept de ziekenwagen en is de ziekenwagen. En dan is het stil. En zegt hij: *Oei, weer te laat, veel te laat. Goedenacht, meneer.* En hij fietst weg zonder sirene.

NEE-NAW!

You don't know if it's a thunderstorm or a plastic bicycle in unbelievable colours: red, yellow and black. It rumbles on grey cobblestones.

You don't know what he's saying, because he screams to himself, so how could you know his thoughts when he's pedaling ahead at breakneck speed and swallows the air. He screams: 'Nee-naw! Nee-naw!'

But not to you, all what is heard is a drone and rattle (grass, sand, heat, a cross street) from the edge of the pavement to the middle of the pavement.

He screams: 'Nee-naw! nee-naw!' He calls an ambulance and he is one. Sudden silence. And he says: 'Oh, it's too late again, it's already too late. Good night, sir.' And he drives away without the siren blaring.

Adam Pluszka

EJO!

Nie wiesz, czy to burza z piorunami, czy rower plastikowy w kolorach niestworzonych: czerwony, żółty i czarny. Dudni po szarej kostce.

Nie wiesz, co mówi, bo krzyczy do siebie, więc jak chciałbyś wiedzieć, co myśli, kiedy na złamanie karku pedałuje przed siebie i połyka powietrze. Krzyczy: Ejo! Ejo!

Nie do ciebie przecież, słyhać tylko warkot i turkot (trawa, piasek, upał, przecznica) z brzegu chodnika na środek chodnika.

Krzyczy: Ejo! Ejo! Wzywa pogotowie i jest pogotowiem. Nagła cisza. I mówi: Oj, znów za późno, już za późno. Dobranoc, proszę pana. I odjeżdża bez sygnału.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Adam Pluszka

© translations into Dutch: Jo Govaerts

© translations into English: Antonia Lloyd-Jones (p. 3, 7, 11, 13, 21, 27, 29 and 31), Karolina Iwaszkiewicz, Szymon Żuchowski and Adam Pluszka (p. 19, 25, 35)

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: ruttens-wille

Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2016/3962/7

ISBN 978-90-5655-376-0

www.poeziecentrum.be

www.versopolis.com

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Adam Pluszka is een dichter, auteur, en film- en literatuurcriticus woonachtig in Warschau. Momenteel werkt hij voor uitgeverij Marginesy. Dichtbundels van zijn hand zijn *Z prawa z lewa*, *Zwroty*, *Trip* en *French love*. Zijn proza bestaat uit titels als *Łapu capu* en *Flauta*. In 2003 kreeg Pluszka een nominatie voor de Paszport POLITYKI Prijs. Ook zijn gedichtenverzameling *Zestaw do besztán* was in 2015 een nominatie waard voor de Silesius Poëzijprijs en de Gdynia Literaire Prijs.

In zijn debuutbundel dompelde Pluszka zich onder in de Silesiaanse traditie van realistische poëtische verslaggeving (in de trant van Siwczyck, Melecki of Podgórnik). Deze gedichten kenmerken zich door spot, stoïcisme, idiomen, vrolijkheid en nadruk op het absurde van tragedie. In de tweede bundel komt de dichter veeleer naar voren als een parodist die schatplichtig is aan het werk van

Wiedemann, Foks of Jaworski. Latere bundels behandelen thema's die verbonden zijn met een geleidelijk afscheid van de peer group: ontsnapping, reis, verplaatsing en uiteengaan.

Adam Pluszka (1976) was born in Zabrze. He is a poet, prose writer and translator as well as a film and literary critic. In 1998 he received the Rafał Wojaczek Award and the Krzysztof Kamil Baczyński Award the following year, which resulted in the publication of his volume *z prawa z lewa*. Winner of the Second Tychy Poetry Winter (2002), which led to the publication of the volume *Zwroty*.

Critics have described Pluszka's poetic beginnings as ludic and in-group, while drawing attention to the wealth of detail concerning literary life in Silesia, and the facts and news from young literary circles evident in the poems. Subsequent volumes give rise to themes connected with the gradual departure from the group: escape, journey, relocation or break-up.

In the volumes *Trip* (2005) and *French Love* (2006) ludicity does not cease to be important but the carefree comicality is pushed to a further plane. After a break Pluszka returned to poetry in 2014 with a new volume *Zestaw do besztán*.

Adam Pluszka (1976, Polen) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 13 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het tweede projectjaar zal Versopolis 93 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis-poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Adam Pluszka (1976, Poland) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 13 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the second year of the project, Versopolis will promote 93 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.